

Arrest

nr. 98 494 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RONSE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, Pashtoun te zijn van origine, en afkomstig te zijn van het dorp Naghrak, district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. In juni 2011 begon u te werken voor het bedrijf IBEX. U moest het onderhoud doen van de gasinstallatie van de keuken in de legerbasis die gelegen is in de Gambiri woestijn. Vijf à vijf en een halve maand nadat u daar begon te werken kreeg u een brief in de bus. U ging er mee naar een vriend om die te laten voorlezen. Er stond in dat u werkte als spion en er werd gevraagd te stoppen met dat werk. U nam de brief niet ernstig omdat u dacht dat die geschreven was door iemand van uw dorp. Twintig dagen later, toen u op een huwelijksfeest was, kwamen er vijf mensen bij u thuis. Ze namen uw vader mee. Uw moeder zei u dat u moest onderduiken. U ging naar het huis van uw schoonbroer M., waar u tien dagen verbleef. Uw vader werd niet vrijgelaten.

Uw familie verwachtte dat uw vader uiteindelijk wel zou worden vrijgelaten. Het risico voor u was groter en om die reden werd beslist dat u het land zou verlaten. De reis werd geregeld door uw schoonbroer die voor u een smokkelaar vond en tien dagen later hebt u het land verlaten. U was ongeveer drie maanden onderweg en kwam in België aan op 11 maart 2012. U diende een asielaanvraag in op 12 maart 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer: een kopie van uw taskara en van uw rijbewijs, uw arbeidscontract en identiteitskaart van u werk, uw kieskaart en een kopie van de bevestiging van uw problemen door de dorpsoudsten van uw dorp.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielaanvraag op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde problemen te hebben gekend met de taliban nadat u voor de firma IBEX was beginnen werken. Uit uw verklaringen blijkt dat u weinig gedetailleerde verklaringen heeft gegeven over het bedrijf waarvoor u zou hebben gewerkt en de plaats waar u zou hebben gewerkt, wat de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u effectief voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, in het gedrang brengt. Uit uw gehoorverslag blijkt dat u heel vaag blijft over de activiteiten die IBEX zou hebben in Afghanistan en in uw regio van herkomst. Volgens uw verklaringen zou IBEX aan constructie en logistieke bevoorrading doen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer u later wordt gevraagd wat u verstaat onder “logistiek” geeft u toe het niet precies te weten, maar dat men u gezegd had dat ze aan constructie en logistiek doen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze verklaringen zijn vaag en weinig overtuigend. Wanneer u wordt gevraagd wat IBEX heeft gedaan binnen de Gambiri basis, antwoordt u het niet precies te weten, maar dat ze materiaal de basis invoerden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Als u gevraagd wordt aan welke projecten IBEX werkte in uw provincie buiten de Gambiri basis, stelt u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 9). U blijkt zelfs niet te weten of het bedrijf waarvoor u een half jaar gewerkt zou hebben, ook buiten de Gambiribasis op andere plaatsen aan projecten zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u zo weinig op de hoogte bent van de activiteiten van het bedrijf waarvoor u zou hebben gewerkt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u voor IBEX zou hebben gewerkt. Ook over de andere werknemers van het bedrijf IBEX op de legerbasis komt u niet verder dan een aantal vage verklaringen. Zo stelde u niet te weten hoeveel werknemers IBEX had in de legerbasis (gehoorverslag CGVS, p. 5). U kon slechts drie namen geven, onder wie de baas van het bedrijf, Haris Mujaddidi en zijn assistent Khalid Nawabi (gehoorverslag CGVS, p. 4). U kon ook nog de naam geven van uw supervisor, Gholabi (gehoorverslag CGVs, p. 5). Het is zeer merkwaardig dat u vijf à zes maanden voor dit bedrijf zou hebben gewerkt en behalve uw supervisor geen enkele collega bij naam zou kennen. Er moet nog worden opgemerkt dat u evenmin bleek te weten of iemand van uw collega's gelijkaardige problemen als u zou hebben gekend. Uw onwetendheid over uw collega's bij de IBEX doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U gevraagd naar het logo van IBEX had [u] duidelijk moeite om dit te beschrijven. U stelde dat het een tekening was van de hoorns van een stier of een geit (gehoorverslag CGVS, p.7, 9), wat min of meer overeenstemt met wat er op uw werkkaart staat als logo. Dit logo, zoals door u beschreven en zoals aangegeven op uw werkkaart stemt echter niet overeen met het logo van het bedrijf zoals dit op het internet is teruggevonden. Dit bedrijf, teruggevonden op het internet, is eveneens een bedrijf dat zich bezighoudt met beveiliging waar u echter niets over vermeldde. Nog moet worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop u uw job bij IBEX zou hebben gekregen. U stelde dat twee personen van het bedrijf, de baas en zijn assistent, in de winkel van uw vader langs kwamen en zeiden dat ze iemand nodig hadden voor het onderhoud van gasinstallaties. U moest zich hierna aanbieden op kantoor, er was geen test of examen, zelfs geen gesprek en u kon gewoon beginnen werken (gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien zou er volgens uw verklaringen geen veiligheidsonderzoek zijn gebeurd naar u (gehoorverslag CGVS, p. 5), wat zeer merkwaardig is, gelet op het feit dat u op een legerbasis zou hebben gewerkt. Op basis van bovenstaande elementen hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u voor het bedrijf IBEX op de legerbasis in de Gambiri woestijn zou hebben gewerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven en de problemen met de taliban baseert op het feit dat u voor dit bedrijf zou hebben gewerkt. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u een dreigbrief zou hebben gekregen van de taliban en dat uw vader door de taliban zou zijn ontvoerd

omwille van uw werk bij het bedrijf IBEX. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend. Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precieze veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Koboel te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een jonge volwassen man bent, en dat u zowel Dari als Pashtu spreekt. U kunt bogen op een jarenlange loopbaan als metaalbewerker (CGVS, p.5,6). U genoot ook enige scholing (CGVS, p.4) en u beschikt over een rijbewijs (CGVS, p.2). Uw vader had en heeft een winkel waar u mee hielp. Uw familie beschikt bovendien over een huis in Surkhrod. Er kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Koboel. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Koboel te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCT in de stad Koboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Koboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Koboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Koboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratieve dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Koboel" d.d. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Koboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Koboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Koboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. Uw taskara, rijbewijs, uw arbeidscontract en de brief van de dorpsoudsten die de bevestiging moet vormen van uw problemen, betreffen kopieën. Kopieën zijn echter gemakkelijk te vervalsen aan de hand van knip- en plakwerk en hebben bijgevolg geen bewijswaarde. Met betrekking tot uw werkkaart bij IBEX en uw kieskaart moet nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

Hij is van mening dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 1, 2 van het Vluchtelingenprotocol schendt.

Verzoeker stelt dat zijn asielrelaas onder de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag valt en als geloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoeker wijst erop dat hij analfabeet is en hij betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nieuwe bewijsstukken toe: het origineel van zijn arbeidsovereenkomst, een kopie van een tewerkstellingsattest, een internetartikel over Haris Mujaddidi, het origineel van de aangifte door verzoekers moeder van de verdwijning van verzoekers vader en verzoekers rijbewijs. Op de zitting legt verzoeker nog drie nieuwe stukken neer: een waarschuwing van de taliban en twee stukken die betrekking hebben op het overlijden van zijn vader.

Verder betwist verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kaboel als rustig kan worden beschouwd. Hij merkt op dat de informatie van de commissaris-generaal dateert van augustus 2011 en hij stelt dat de situatie in en rond Kaboel sindsdien is geëscaleerd. Volgens verzoeker zijn het geweld, de aanslagen van de taliban en het aantal burgerslachtoffers aanzienlijk toegenomen. Verzoeker verwijst hiervoor naar verschillende internetartikels. Hij besluit dat een gedwongen terugkeer naar Kaboel een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Verder wijst verzoeker erop dat hij geen familie heeft in Kaboel, dat hij er geen bezittingen heeft en dat hij niet kan lezen en schrijven. Hij stelt dat de taliban teruggekeerde vluchtelingen viseren omdat ze als aanhangers van het Westen worden beschouwd en hij verwijst hiervoor naar een onderzoek van het Australische Edmund Rice Centre. Hij wijst er ook op dat Amnesty International en de Danish Refugee Council stellen dat teruggekeerde vluchtelingen in erbarmelijke omstandigheden leven.

2.2. De commissaris-generaal voegt aan zijn nota twee nieuwe rapporten van Cedoca toe over de veiligheidssituatie in Afghanistan: *subject related briefing*, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict", 15 juni 2012 en *subject related briefing*, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse", 11 juli 2012.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker maakt het immers niet aannemelijk dat hij voor Ibex Global Corporation werkte, noch dat de taliban hem bedreigden en zijn vader hebben ontvoerd en gedood.

Verzoeker heeft er tijdens zijn gehoor en in zijn verzoekschrift meermaals op gewezen dat hij zich enkel bezighield met het onderhoud van de gasinstallatie in de keuken en dat hij niet deelnam aan de andere activiteiten van het bedrijf. Zijn functie was de gasinstallatie van de keuken herstellen en schoonmaken (gehoorverslag, vraag 22). Zijn werk was vastomlijnd en beperkt tot het keukensysteem (gehoorverslag, vraag 81). Verzoeker verklaarde dat hij voltijds en zes dagen op zeven moest werken (gehoorverslag, vragen 20 en 41). Op de vraag of verzoeker daar een *fulltimejob* aan had, antwoordde hij ontkennend en stelde hij dat er soms iets moest worden vervangen of hersteld (gehoorverslag, vraag 82). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat verzoeker voltijds werd aangeworven en zes dagen op zeven moest komen werken om zo'n beperkte taak uit te voeren.

De documenten die verzoeker over deze tewerkstelling heeft neergelegd doen verder twijfelen aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling. Zo heeft verzoeker steeds verklaard dat hij een contract had vanaf juni 2011 voor een periode van één jaar (gehoorverslag, vraag 19). Dat wordt ook bevestigd door zijn arbeidsovereenkomst. De legitimatiekaart van zijn werk vermeldt echter dat deze kaart geldig is vanaf 1 oktober 2011 voor een periode van één jaar. Het is niet aannemelijk dat verzoeker een legitimatiekaart zou krijgen die langer geldig is dan de duur van zijn tewerkstelling. Verder vermeldt verzoekers arbeidsovereenkomst in cijfers dat zijn loon 700 dollar bedraagt maar voluit geschreven dat hij 500 dollar verdient. Het is weinig aannemelijk dat een internationaal bedrijf zo'n fout zou maken. Ook het tewerkstellingsattest dat verzoeker overlegde, bevat fouten. Het stelt namelijk dat verzoeker zes maanden voor Ibex Global werkte, van 06/01/2011 tot 12/02/2012.

Verder kon verzoeker niet zeggen hoe de taliban te weten waren gekomen dat hij voor Ibex werkte (gehoorverslag, vraag 128). Gelet op verzoekers uiterst beperkte taak lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat de taliban juist hem viseerden. Bovendien verklaarde verzoeker dat de taliban hem ervan beschuldigden te spioneren (gehoorverslag, vraag 168). De Raad ziet niet in waarom de taliban hem daarvan zouden beschuldigen. Verzoekers taak was immers beperkt tot het herstellen van de gasinstallatie in de keuken.

Verder wordt verzoekers geloofwaardigheid ook ondermijnd door zijn laconieke reactie op de dreigbrief van de taliban. Verzoeker verklaarde dat hij de dreigbrief niet ernstig nam, dat hij dacht dat het een grap was en dat hij de brief daarom verscheurde (gehoorverslag, vragen 169 en 170). Aangezien het algemeen bekend is dat de taliban zich vaak richten tegen mensen die voor de buitenlanders werken, zou men mogen verwachten dat verzoeker deze waarschuwing ernstig zou nemen en er niet zo licht over zou stappen.

De Raad acht het ook onwaarschijnlijk dat de taliban verzoekers vader zo lang zouden hebben vastgehouden. In zijn verzoekschrift dat dateert van 29 augustus 2012 verklaart verzoeker dat zijn vader nog steeds vermist is en dat zijn familie geen nieuws heeft over zijn lot. Dat betekent dat verzoekers vader minstens acht maanden werd vastgehouden. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader werd meegenomen twintig dagen nadat de taliban de dreigbrief stuurden en dat hij de dreigbrief ontving vijf of vijf en een halve maand na het begin van zijn tewerkstelling op 1 juni 2011 (gehoorverslag, vragen 117, 121 en 123). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban verzoekers vader zo lang zouden vasthouden aangezien verzoeker verklaarde dat de taliban wilden dat hij met zijn job zou stoppen en hij ook verklaarde dat de taliban hem dan met rust zouden laten (gehoorverslag, vragen 168 en 169). Er valt dan ook niet in te zien waarom de taliban verzoekers vader nog minstens acht maanden vasthielden nadat verzoeker met zijn werk was gestopt en hun eis dus was ingewilligd.

Bovendien worden verzoekers verklaringen over zijn vader tegengesproken door de documenten die hij heeft neergelegd. In de aangifte die verzoekers moeder heeft gedaan van de verdwijning van verzoekers vader staat immers dat de taliban hem op 02/09/1390 hebben ontvoerd. Dit komt overeen met 10 november 2011. Dezelfde datum wordt vermeld in de aanvraag die verzoekers moeder heeft gedaan om het dode lichaam van verzoekers vader te ontvangen. Uit verzoekers verklaringen kan echter worden afgeleid dat verzoekers vader pas ten vroegste eind november is ontvoerd. Bovendien staat in dezelfde aanvraag dat verzoekers moeder op 21/10/1390 (11 januari 2012) op de hoogte is gebracht van het feit dat het dode lichaam van verzoekers vader naar het ziekenhuis van Nangarhar is gebracht. Dezelfde datum wordt ook vermeld in het antwoord van het ziekenhuis van Nangarhar. Het ziekenhuis bevestigt dat het op 11 januari 2012 het dode lichaam van verzoekers vader heeft ontvangen. Volgens deze informatie zou verzoekers vader dus reeds zijn overleden nog voor verzoeker in België een asielaanvraag had ingediend, terwijl verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij het Commissariaat-generaal, als in zijn verzoekschrift heeft verklaard dat zijn vader vermist was en dat zijn familie geen nieuws had over hem.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De overige documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen hieraan niets veranderen. Verzoekers rijbewijs heeft geen betrekking op zijn asielrelaas. Het tewerkstellingsattest is slechts een fotokopie waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde wordt toegekend. De waarschuwing van de taliban volstaat niet om alle bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben omdat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de

grensstreek met Pakistan en veel valse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad erkent dat uit de artikels (stukken 9 tot en met 19) die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die in kampen en in sloppenwijken in Afghanistan wonen erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker is immers een volwassen man, die volgens zijn verklaringen Dari en Pashtou spreekt en die tien tot twaalf jaar in de metaalsector heeft gewerkt (gehoorverslag, vragen 59 en 85). Bovendien had hij ook een eigen zaak, repareerde hij soms gasleidingen en was hij ook lasser (vragenlijst, 2). Verzoeker beschikt dus over veel werkervaring die hem kan helpen om in Kaboel een job te vinden. Verder heeft zijn vader een winkel die in het onderhoud van de familie voorziet en was zijn familie ook in staat om aan een smokkelaar twaalf duizend dollar te betalen om verzoekers vertrek uit Afghanistan te regelen (gehoorverslag, vragen 61 en 117).

De Raad stelt vast dat uit het onderzoek van het Australische Edmund Rice Centre inderdaad blijkt dat de taliban teruggekeerde vluchtelingen viseren omdat ze als aanhangers van het Westen worden beschouwd. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk om deze reden een reëel risico zal lopen om door de taliban te worden gevisieerd. De Raad ziet immers niet in hoe de taliban kunnen te weten komen dat verzoeker uit het Westen is teruggekeerd als hij zich in de miljoenenstad Kaboel vestigt.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport

van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en berrmbommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor berrmbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De internetartikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bevestigen dat burgers het slachtoffer worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER